

disse faldne overordentlig uheldigt ud; det vil vist Alle indrømme. Det nu foreliggende Forslag, som er bestemt til at afløse den gjældende Lov af 1870, indfører jo efter Ministerens Forslag i adskillige Punkter noget bedre Lønninger end de nuværende, og man er i Folkethinget ved Behandlingen af Sagen ogsaa i det Hele gaaet ind paa disse Forbedringer; men der er alligevel fket Afdrag i nogle Tilfælde, og jeg skal tillade mig at fremhæve disse, fordi jeg tror, at de i det Væsentlige ere grundede paa en Misforstaaelse af de faktiske Forhold. Toldkassereren i Kjøbenhavn f. Ex har ikke faaet den Kontorholdsogdtgjørelse, som var foreslaaet for ham, og af den Betænkning, som er afgiven i det andet Thing, vil man se, at Grunden dertil søges ved en Sammenstilling af, hvad denne Embedsmand har brugt til Kontorhold i Gjennemsnittet af de sidste Aar, og hvad han har dertil for Diebliffet, medens, saaledes som Opgjørelsen er udført i Forslaget fra Regeringens Daand, man ikke har taget dette Gjennemsnit eller anstillet en saadan Sammenligning. Folkethingsudvalget har taget den Sum, Vedkommende har faaet i det sidste Aar, i hvilket der ved Finantsloven er ydet ham en særlig Forhøielse, som Udgangspunkt paa den ene Side, medens hans Udgift tages efter Gjennemsnittet af foregaaende Aar, hvor et saadant Tilskud ikke er givet. Af denne Sammenstilling følger, at det er kommet til at se ud, som om han havde mere, end han har givet ud; men det er aldeles urigtigt, naar man opgjør Sagen saaledes, som den virkelig forholder sig. Enten maatte man have taget Gjennemsnittet af et vist Antal Aar og sammenstillet det med, hvad han har haft i det samme Antal Aar, eller man maatte tage det sidste Aar, hvor der er givet Forhøielse, og sammenstille Godtgjørelsen i dette Aar med, hvad der virkelig er udgivet i det sidste Aar; saa vilde Resultatet være blevet ganske anderledes. Det Samme gjælder om Patrusforvalterens Kontorholdsogdtgjørelse. Han har ved Finantsloven 1874—75 faaet et Tilskud af 400 Rd., og derved er hans Kontorholdsogdtgjørelse i dette Aar bragt op til 3,250 Rd., medens Gjennemsnitsudgiftssummen kun er 3,174 Rd. Det ser altsaa ud, som om han har haft mere i Kontorholdsogdtgjørelse, end han har givet ud, men det er ikke rigtigt; thi de 400 Rd. gjælder kun for det sidste Aar, og de ere naturligvis givne ud af ham til Forbedring af Lønningerne i det sidste Aar. Noget Lignende finder upaatvøleligt Sted med Hensyn til de Kontorholdsogdtgjørelser, der efter Folkethingsforslaget ere bevilgede for Alborgs og Odenses Vedkommende. Ogsaa her er der givet et Tilskud, som kun er kommet tilfæde i det sidste Aar, medens Gjennemsnitsudgiften er lagt til Grund ved Sammenligningen. Jeg tror derfor, der kan være Grund til at tage dette Lovforslag under nøiere Overveielse, og jeg føler mig overbevist om, at

naar det ret bliver klart, hvilke Misforstaaelser der ere komne tilfæde — jeg maa tillaa, for en Del foranlediget ved Anmærkningerne til Lovforslaget — saa vil man paa et andet Sted findes villig til at forandre, hvad der er gjort om i det oprindelige Lovforslag.

Adler: Jeg vilde ligesom den sidste ærede Taler have tilladt mig at gjøre opmærksom paa den Feiltagelse, der er fremkommen ved de af ham nævnte Beregninger. Jeg tror i det Hele ikke, det gaar an ved Udgifter, der ere i stadig Stigen, at tage Gjennemsnittet af et vist Antal Aar til Udgangspunkt; man maa vistnok absolut lægge det sidste Aars Udgifter til Grund for sine Beregninger. Jeg tiltræder ganske den ærede Talers Anskuelse om, at de Nedsættelser, der ere foregaaede i Folkethinget, ere overordentlig uheldige, og jeg skal gaa videre endnu og sige, at, da jeg saa Lovforslaget, saaledes som det kom fra den høitærede Finantsminister, blev jeg egentlig ogsaa overrasket. Det undrede mig nemlig, efter den overordentlig store Gene, Handelsstanden i en lang Række af Aar har følt ved, at der ikke er tilstrækkeligt Personale paa Toldboden, at denne Gene ikke var søgt afhjulpen. Jeg tror, at Omsætningen lider, naar Toldexpeditionen foregaar saa langsomt, naar de Forretninger, der ere nødvendige for det hele Forretningsliv, ikke blive besørgeede saa hurtig som ønskeligt er. Jeg tror ogsaa, at Staten lider derved. Det kan vel tage sig besynderligt ud at mene dette overfor de stadig stigende Toldindtægter; men jeg tror, at man tør gaa ud fra, at disse Indtægter ville stige endnu mere, naar der ikke blev lagt Hindringer i Veien for den størst mulige Udvikling af Omsætningen. Den høitærede Finantsminister har ogsaa selv i det andet Thing udtalt, at han var kommen til at gaa de vedkommende Embedsmænd temmelig nær; det tror jeg med, men jeg tror tillige, at man ogsaa er gaaet den Virksomhed, i hvis Tjeneste disse Mænd virke, overordentlig nær, og jeg har altsaa forundret mig ved at se Lovforslaget, som det fremkom, men har i endnu høiere Grad maattet beklage, at der endog paa de knappe og tarvelig tilmaalte Godtgjørelser er fket Nedsættelser i det andet Thing.

Finantsministeren (Fonnesbech): Ærede Medlemmer ville vistnok have bemærket, at jeg i det andet Thing har gjort mig al mulig Umage for at forhindre disse Nedsættelser navnlig for de vedkommende Embedsmænd her i Kjøbenhavn. Jeg skylder foreften det andet Thing og dets Udvalg at sige, at det noget har taget Hensyn til de Bemærkninger, jeg i den Henseende har haft at gjøre, idet Forslaget, som det kom til at foreligge ved 2den Behandling, var bedre, end det oprindelig var betænkt som Følge af Udvalgets Behandling. Jeg tilltaa, at jeg ikke rigtig forstaa, hvorledes det skulde kunne give en større